

Ben Rüzgar Mıyım Anne

– buglem-sozer · 13 Nisan 2010

dün tarihlerin buz tutmuş gözlerinde kırıldı aşk
köşebaşlarında hüznü giydim akşamüstlerine
sanki inadına yürütüp ayaklarımı
dağın eteklerine ateş yaktım
mor heceli sözler demlendi ısınan kalbimde
aynalarda ruhuma sığamayan yaşam ölü bir dil
sanıyorum hep kendimi uçurumlarına çekiyor
belleğinden boşaltıyor ayaz cinnetleri boşluğuma
varlığım bu telaşlarda törpülenirken
ezber ettiğim günahları duvarlara işliyor
ürperen günler...

ve görüyorum
beyaz düşün hüznü susmuş güneşlerimde
uyanmış gürültülü gölgeler siyah damarlarımda
kuş çığlıkları taşımış ismimi saklı denizlere
sızlayan karanlıklarda yalnız bir dalım
düştü toprağın bağına tenimden kan
atlassız kaldı dalgasız şehirlere şiirler
içinden geçtiğim bir zamanlara ağladım/
ağladığımı gören çocukların yüzleri ben
baktıkça gülüşlerine uzaklara nokta gibi
kayboldular...

-neden ellerime gelmiyorlar ben rüzgar mıyım Anne
maviden ölüme düşerken bulutlarla oyun oynadım bir kere-

ay sallandıkça fotoğraflarıma
son mevsimlere büyüdü yalnızlığım
yoksul anıların sevinci kirlendi göğsümde
yollara sis bırakan kamçılı bir hikayedeyim
dürdükçe sancılı suçlarımı bilinmez gecelere
neden biraz daha fazla eskidim
burkulmuş duygularım gizli gizli soludu vedaları
yine de bedduasız tebessümler ettim

her gidişlerin arkasından
olmadı...

-ben öldüm ötekiler gibi Anne
şafaklardan sabahlarım silindi-

şimdi küçük pencerelerde
göçebesiz iklimlerimin tozu
keşke rüzgar olup açılabilsem
yalansız umutlara...